

РЕШЕНИЕ

№ 1105

гр. София, 21.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 09.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **4051** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предвид изложеното, моли ответникът да бъде осъден да му заплати обезщетение за имуществени вреди в размер на 5 330.74 лв., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от датата на влизане в сила на Решение № 7138/21.11.2019 г., постановено по административно дело № 8184/2019 г. по описа на АССГ, с което е отменено Решение № ПО-65/24.06.2019 г. на Директор на ТД на НАП [населено място], както и сторените по делото разноски.

С писмен отговор ответникът прави възражение за недопустимост на иска. Твърди, че по този въпрос е налице произнасяне в съдебното производство по оспорване на Решение № ПО-65/24.06.2019 г. Алтернативно, заема становище за неоснователност на исковата претенция.

В съдебно заседание ищецът не се явява. В писмено становище, чрез процесуалния си представител, поддържа иска по заявените в него съображения. Претендира разноските по делото.

Ответникът – Национална агенция за приходите, чрез процесуалният си представител, оспорва исковата молба. Поддържа доводите в депозирания по делото писмен отговор. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за

неоснователност и недоказаност на исковата претенция.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Както бе посочено по-горе, с настоящата искова молба се претендира обезщетение за причинени имуществени вреди, в общ размер на 5 330,74 лв., представляващо заплатено възнаграждение за данъчна консултация и изготвяне на жалба пред директора на ТД на НАП С., срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., както и заплатено възнаграждение за осъществяване на процесуално представителство пред АССГ при обжалване на Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С., както и държавна такса за образуване на адм. д. № 7930 / 2019 г., прекратено с Определение № 5737 / 30. 07. 2019 г.

Претендира се също така, законната лихва върху горната сума, от отмяната на незаконосъобразния акт, до окончателното изплащане, считано от 21. 11. 2019 г., когато с Решение № 7138 по адм. д. № 8184 / 2019 г. Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. е отменено, а постановлението от 06. 06. 2019 г.- изменено.

По делото са представени заверени копия от Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г., Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалбата на дружеството срещу това постановление, Определение № 5737 / 30. 07. 2019 г. по адм. д. № 7930 / 2019 г. на АССГ, както и Решение № 7138 / 21. 11. 2019 г. по адм. д. № 8184 / 2019 г. по описа на същия съд. Представени са също така рамков договор за предоставяне на правни услуги от 04. 01. 2019 г. между „Карготек България“ ЕООД и „Делойт Лигъл“ и анекс № 1 към него от същата дата, както и договор за предоставяне на услуги от 04. 01. 2019 г. между „Карготек България“ ЕООД и „Делойт България“ ЕООД, копие от подадените жалби, фактури, както и извлечение по сметки.

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица, при, или по повод, изпълнение на административна дейност.

На основание чл. 4 от ЗОДОВ, държавата и общините дължат обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това, дали са причинени виновно от длъжностното лице. Поради това, отговорността се характеризира като обективна, безвиновна, а възникването на право на обезщетение предполага установяване на незаконосъобразни актове, действия и/или бездействия.

Съдът намира исковата претенция в частта, в която се претендира обезщетение в размер на 1810,24 лева, равняващо се на сбора от възнаграждението за процесуално представителство пред АССГ в размер на 1.760.24 лв., с ДДС, за съдебно обжалване

на Решение № ПО-65/24.06.2019 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] по адм. д. № 8184 / 2019 г. по описа на АССГ и на заплатената държавна такса от 50.00 лв. за съдебното производство по адм. д. № 7930 / 2019 г. на АССГ, за недопустима, по следните съображения:

По отношение на дължимите разноски във връзка с оспорването по съдебен ред на директора на ТД на НАП, е налице произнасяне в рамките на самото съдебно производство. Обратно на твърденията в исковата молба, съдът счита, че за дружеството е съществувал друг ред за възстановяване на сторените по делото разноски. Видно от Определение по административно дело № 7930/2019 г., по описа на АССГ с което е прекратено производството по жалбата на ищеца срещу мълчаливото потвърждаване на Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., макар да са претендирани, не са присъдени разноски. Не са налице доказателства съдебният акт да е оспорен или да е искано неговото изменение в частта относно претендираните разходи за водене на производството.

За всяко съдебно производство, независимо дали същото приключва в открито или закрито съдебно заседание, страната, за която съдебният акт е благоприятен има право на присъждане на разноски, съобразно чл. 143 от АПК и чл. 161 от ДОПК.

В настоящото производство е недопустимо да се ревизира правилността на съдебния акт по адм. дело № 7930/2019 г., по описа на АССГ, доколкото същият не е оспорен и влязъл в законна сила. С оглед изричната забрана, предвидена в чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, след като е налице специален ред за търсене на вреди, същите не могат да бъдат претендирани по реда на този закон.

Колкото до претенцията за обезщетение в размер на сторените разноски за процесуално представителство по адм. дело № 8184 / 2019 г. по описа на АССГ, съдът съобрази, че с Решение № 7138 /21.11.2019г. е прието, предвид изхода на правния спор, че същите следва да останат, така, както са направени и не е присъдил такива на никоя от страните. Доколкото извършените съдебни разходи могат да се претендират само и единствено в рамките на делото, подобна претенция по реда на ЗОДОВ е недопустима, тъй като има друг ред за разглеждането и. В тази връзка, следва да бъде съобразено, че, подобно на адм.дело № 7930/2019 г., страната е разполагала с възможност да поиска изменение на решението в частта му за разноските, но същата не го е сторила.

Предвид изложеното, съдът намира, че така предявеният иск за заплащане на обезщетение, в частта му, равняваща се на разноски в размер на 1810,24 лева, сторени в хода на съдебното оспорване на Решение № ПО-65/24.06.2019 г. на Директор на ТД на НАП [населено място] и потвърденото с него постановление, е недопустим. Поради това, в тази част, същият следва да бъде оставен без разглеждане.

В останалата му част, за сумата от 3,520.50 лв., представляваща обезщетение, равняващо се на заплатен хонорар за данъчна консултация и оспорване по административен ред на Постановление за налагане на предварителни

обезпечителни мерки № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. , предявеният иск е допустим. За репарирание на причинените вреди, претърпени в хода на оспорване законосъобразността на акта по административен ред липсва специален процесуален ред , по който същите да бъдат претендирани. Горното, по аргумент на обратното от разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от ЗОДОВ, обосновава допустимостта на претенцията по реда на чл.1 ал.1 от ЗОДОВ. В този смисъл е и цитираната от ищеца съдебна практика-Решение № 5174/13.08.2021 г., постановено от АССГ Първо отделение, 6 с-в по адм.д.№ 4015/2020; Определение № 275/9.01.2012г. на ВАС по адм. д.№2/2012г.; Определение № 16576/11.12.2013г., постановено от ВАС по адм.д.№ 16146/2013г.

Разгледана по същество, същата е неоснователна и недоказана, по следните съображения:

Видно от Решение № 7138/21.11.2019 г. по адм. д. № 8184 / 2019 г. по описа на на АССГ, макар да е налице диспозитив за отмяна на Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С., с което е отхвърлена жалбата на дружеството срещу Постановление № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г., съдът практически е потвърдил наложените с последното предварителни обезпечителни мерки, като е прецизирал същите, отстранявайки пропуската на публичния изпълнител да посочи размера на вземането, което обезпечават.

Съдът не споделя доводите на ищеца в насока, че дали постановлението е отменено или е изменено /и в каква част/е ирелевантно за определяне на незаконосъобразността на акта. Претендираните вреди, които се търсят в настоящото производство, произтичат от наложения заповед на банкови сметки. Като резултат от административното и съдебно обжалване на постановлението на публичния изпълнител не се е стигнало до отмяна на последното и вдигане на наложените обезпечителни мерки.

Предвид изложеното, съдът намира, че не е налице първата предпоставка на закона за ангажиране отговорността на ответника на основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - отменен като незаконосъобразен административен акт.

Отделно от това, дори и ако се следва формалистичния подход при преценка наличието/ или не/ на отменен административен акт, и се приеме, че с отмяната на Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С., първата предпоставка на закона за присъждане на обезщетение за вреди чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е налице, съдът намира, исковата претенция за неоснователна, поради следното:

В хода на съдебното дирене, въпреки представените доказателства, не се доказва реалното извършване на разходи за данъчна консултация и административно оспорване на процесното постановление в претендирания размер, както и причинната връзка между тях и отменения административен акт.

Видно от представените рамков договор от 04.01.2019г. между ищеца и „Делойт България ЕООД и този от същата дата между ищеца и „Делойт Лигъл“ адвокатско дружество /ведно с Общи условия към него/, страните са се договорили

възнаграждението за данъчна консултация и изготвяне на жалби, да бъде определяно за всяка услуга поотделно, която следва да се индивидуализира в нарочен анекс.

По делото обаче, въпреки изричните указания на съда, е представен само един анекс - № 1 от 04. 01. 2019 г. , към договора с „Делойт Лигъл“ адвокатско дружество, който касае изготвяне на жалба срещу друг административен акт-Решение № В-06-8993/2 от 21. 12. 2018 г. на директора на ТД на НАП С.. Такъв по договора с „Делойт България ЕООД и по който се претендира да са сторени разноски, не е представен.

При тези обстоятелства, съдът намира, че конкретната услуга и нейната стойност не е индивидуализирана, така, както е договорено между страните и в достатъчна степен, та да обоснове еднозначен извод за реалното извършване на разходи за нея от страна на ищеца.

Отделно от това, видно от приложената по делото жалба вх.№53-06-5952/17.06.2019г. срещу процесното ПОМ, същата е депозирана от адвокат С., за когото в титулната част е конкретизирано в скоби, че е част от „Делойт България ЕООД. В приложеното по адм.д. № 7930/2019 г., пълномощно от 31.05.2018г. адв. С. е упълномощен, наред с „Делойт България ЕООД, но в лично качество, а не като съдружник или работещ за „Делойт България ЕООД или „Делойт Лигъл“ адвокатско дружество. При тези обстоятелства, съдът приема за недоказана връзката между претендираните разноски, за които се твърди, че са сторени в полза на „Делойт България ЕООД и осъществената от пълномощника услуга.

Обратно на твърденията в исковата молба, в хода на съдебното дирене ищецът не ангажира доказателства, а това е в негова тежест, че сумата по фактура №19825/12.08.2019г. е платена от него на 5 декември 2019 г., като с едно платежно нареждане са уредени задължения към Делойт България ЕООД по две фактури – процесната № 19825/12.08.2019 г. и друга.

При преценка доказаността на извършеното заплащане, съдът взе предвид, че от приложеното извлечение от сметка от 12 май 2019г. на С. не се установява връзка между осъществената транзакция и издадената фактура, цитирана по-горе. Извлечението, освен че предхожда с няколко месеца датата на съставяне на фактурата и тази на постановлението, във връзка с което е сторена твърдяната услуга, не съдържа и данни за основание на превода, които да се обвържат с фактическите основания на исковата претенция. В тази връзка, следва да бъде посочено, че при съобразяване датата на платежното нареждане, съдът съобрази Указание №03-2009 на БНБ за съставяне на платежни документи, в което изрично е посочено, че при изписване на датата, първо се посочва деня, после месеца и накрая годината, както и представения по делото легализиран превод на документа. Досежно основанието за извършената транзакция, действително в процесното нареждане срещу „детайли на плащането“ е вписан номер, идентичен с този на процесната фактура, но липсва дата и вид на документа, поради което съдът приема за недоказано по безспорен и категоричен начин, че основанието за трансфера е именно фактура №19825/12.08.2019г.

В допълнение, макар да не съставлява самостоятелно основание за отхвърляне на претенцията, следва да бъде добавено, че по делото не са ангажирани доказателства за завяряване сметките на кредиторите с претендираните суми, съобразно чл. 75, ал. 3 от ЗЗД.

Предвид изложеното съдът намира, че така предявения иск, в частта относно за заплащане на сумата от 3520,50 лв. е неоснователен и недоказан.

По отношение на претендираните лихви:

Доколкото вземането за лихви е акцесорно и предвид горепосочените съображения за недължимост на главното задължение, съдът намира претенцията за лихви за недопустима / в частта относно обезщетението, равняващо се на съдебните разноски/ и за неоснователна – в останалата част.

При този изход на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, в тежест на ищеца следва да бъдат възложени сторените от ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение, каквото искане беше своевременно направено. Същото следва да се определи съобразно чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 18-ти състав:

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ предявения от „Карготек България“ ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Национална агенция за приходите, иск за присъждане на обезщетение в ЧАСТТА ОТНОСНО претенцията за заплащане на обезщетение в размер на 1810,24 лв./ хиляда осемстотин и десет лева и 24 стотинки/, равняващо се на сторените в хода на съдебното оспорване на Решение № ПО-65 / 24. 06. 2019 г. на директора на ТД на НАП С. , ведно със съответната законната лихва, считано от датата на отмяна на съответния административен акт, като недопустим.

ОТХВЪРЛЯ предявения от „Карготек България“ ООД, [населено място], ЕИК[ЕИК], срещу Национална агенция за приходите, иск за присъждане на обезщетение в ЧАСТТА ОТНОСНО претенцията за заплащане на обезщетение в размер на 3520,50лв. / три хиляди петстотин и двадесет лева и 50 стотинки/, равняващо се на сторените разноски за данъчна консултация и административно оспорване на Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки № С190022-023-0001828 / 06. 06. 2019 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С. , ведно със съответната законната лихва, считано от датата на отмяна на съответния административен акт, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „Карготек България“ ООД, [населено място], [улица], ет. 8, ЕИК[ЕИК], да заплати на Национална агенция за приходите - [населено място], [улица], юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен

административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: